

DOBRODRUŽNÝ PŘÍBĚH ZE SÉRIE NUMA®

CLIVE CUSSLER

A GRAHAM BROWN

LEDOVÁ HROZBA

**KURT AUSTIN A JEHO TÝM BOJUJÍ V ANTARKTIDĚ,
ABY ZACHRÁNILI ZEMI PŘED SMRTÍCÍM LEDOVÝM SEVŘENÍM.**

 C PRESS

Ledová hrozba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler a Graham Brown

Ledová hrozba – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LEDOVÁ HROZBA

CLIVE CUSSLER
A GRAHAM BROWN

LEDOVÁ HROZBA

Román z archivů NUMA®

The copyright notice exactly as it appears in the American edition of the Work, i.e.:
Copyright © 2021 by Sandecker, RLLLP.
All rights reserved.
By arrangement with
Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300
New York, NY 10118 USA.

Translation © Eva Kadlecová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5586-8
ISBN e-knihy 978-80-264-5555-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5556-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5587-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

POSTAVY

ANTARKTIDA, 1939

KAPITÁN GÜNTHER JÜRGENSON – Pilot Lufthansy, odborník na pilotování hydroplánů a létajících člunů, najatý na antarktickou expedici lodi *Bremerhaven*

PORUČÍK SCHMIDT – Navigátor v Jürgensonově letadle, oddaný člen nacistické strany

SOUČASNOST

Expedice lodi Grishka

CORA EMMERSONOVÁ – Klimatoložka a mikrobioložka, také bývalá členka NUMA (Národní podmořské a námořní agentury)

ALEC LASKEY – Kapitán *Grishky*, čtyřicet let staré polární výzkumné lodi

Národní podmořská a námořní agentura (NUMA)

KURT AUSTIN – Vedoucí oddělení zvláštních projektů, odborník na záchranné práce, světově proslulý potápěč a velký milovník všech plavidel

JOE ZAVALA – Kurtův zástupce a nejbližší přítel, pilot helikoptér a geniální mechanik

RUDI GUNN – Zástupce ředitele NUMA, absolvent Námořní akademie, řídí v NUMA většinu každodenního provozu

HIRAM YAEGER – Vedoucí oddělení technologií NUMA, navrhl, zkonstruoval a provozuje jejich nejvýkonnější počítače a datové systémy

PAUL TROUT – Hlavní geolog NUMA, absolvent Scripps Institutu, manžel Gamay

GAMAY TROUTOVÁ – Hlavní mořská biologka NUMA, absolventka Scripps, Paulova manželka

ST. JULIEN PERLMUTTER – Světoznámý historik a gurmán, majitel obrovské sbírky vzácných knih a artefaktů s námořní tematikou

LEE GARLAND – Vedoucí oddělení dálkového průzkumu a komunikace, známý také jako družicový kovboj

Jižní Afrika – provincie Limpopo

YVONNE LLOYDOVÁ – Environmentalistka a mikrobioložka zabývající se starověkými bakteriemi, účastnice expedice Cory Emmersonové na lodi *Grishka*

RYLAND LLOYD – Yvonnin starší bratr, ředitel společnosti Mata Petroleum, který se svou sestrou vede dlouholeté spory

ČAO LIANG – Majitel společnosti Liang Shipping, velkého provozovatele tankerů, spolupracovník Rylanda Lloyda

SERGEJ NOVIKOV – Ruský stavební magnát, stavitel přístavů a nákladních terminálů, spolupracovník Rylanda Lloyda

EILEEN TUNSTALLOVÁ – Kanadská průmyslnice, její společnost vyrábí turbíny a příslušenství k potrubním systémům, spolupracovnice Rylanda Lloyda

Jižní Afrika – Johannesburg

LEANDRA NDIMI – Styčná důstojnice NUMA v Jižní Africe a Rudiho kamarádka

PROFESOR NOAH WATSON – Mikrobiolog na Johannesburgské univerzitě

PORUČÍK CLARENCE ZAMA – Velitel útvaru speciálních operací jihoafrického námořnictva

Evropa

MATTHIAS RÄIKKÖNEN – Výzkumný ředitel Evropského archivu ledových jader v Helsinkách

ANDREA BAUEROVÁ – Hlavní kurátorka Berlínského dokumentačního centra

Posádka letounu P-8 Poseidon

KOMANDÉR WALTER HANSEN – Velitel letounu P-8 Poseidon s krycím jménem Hermes 51

PORUČÍK REBECCA COLLIEROVÁ – Operátorka průzkumných systémů v letounu Hermes 51

PROLOG

NA DNĚ SVĚTA

TERRA AUSTRALIS (ANTARKTIDA)

LEDEN 1939

Nad strohou zimní krajinou se rozléhalo hučení vrtulí. Neslo se ozvěnou nad zasněžené pláně a ledové řeky – vibrující dunění, jaké v této části Antarktidy ještě nikdy nikdo neslyšel.

Hluku si povšimla kolonie hnízdících císařských tučňáků. Podívali se k nebi po příčině rozruchu, jako jeden otáčeli hlavy. Když našli zdroj hluku, zvědavě sledovali, jak se po obloze šine veliký šedivý pták.

Ten pták byl ve skutečnosti létající člun Dornier, celokovový stříbrný letoun s registračním číslem namalovaným velkými tiskacími písmeny. Pyšnil se vysoko upevněným křídlem a dvěma silnými hvězdicovými motory, uloženými za sebou nad středovou osou trupu – jeden táhl letadlo dopředu a druhý ho tlačil zezadu.

Ti, kdo tímto modelem Dornieru létali, mu přezdívali *Velryba* – hlavně pro jeho velké rozměry, ale i proto, že žebrovaný plech na povrchu letounu připomínal charakteristické vrásnění velrybího tuku na břiše mnoha oceánských obrů.

V nitru letadla seděl u řízení pilot středního věku. Měl hnědé oči a šedivějící vlasy, ale na tváři hustý porost tmavého strniště. Na sobě měl modrou blůzu bez knoflíků, známou jako Fliegerbluse. Kapitánský odznak na límci značil jeho hodnost, orel svírající hákový kříž na prsou ho identifikoval jako pilota

Luftwaffe. Dočasná jmenovka, našitá na Fliegerbluse teprve nedávno, udávala jeho jméno: Jürgenson.

Naklonil křídla, zadíval se přes vyhřívané okno kokpitu na tučňáky a podívil se tomu, jak se ptáci vyrovnali do téměř dokonalých řad.

„Kleine Soldaten,“ řekl německy. *Vojáčci.*

Kopilot se zasmál a pak ukázal na něco jiného. „Blaues Wasser,“ pronesl. *Modrá voda.* „To musí být další jezero. To už je třetí za posledních padesát kilometrů, všechny v jedné linii.“

Jürgenson obrátil pozornost k jezeru ležícímu před nimi. Ve slunečním světle se leskl dlouhý, úzký pruh akvamarínové vody. Jeho barva byla krásná a pronikavá a vystupovala z nekonečné pláně bílého sněhu jako safír.

„Tohle je větší než ostatní.“ Stiskl tlačítko interkomu. „Volám navigátora. Potřebuju přesnou polohu.“

Z útrob letadla mu odpověděl navigátor s údaji o zeměpisné šířce a délce a dodal: „Blížíme se k traťovému bodu na dvou stech kilometrů. Je čas splnit naši povinnost pro Říši.“

Jürgenson obrátil oči v sloup a vyměnil si s kopilotem vědoucí pohled. Oficiálně tu byli jako průzkumníci a fotografovali velké úseky dosud neprobádaného kontinentu, ale v roce 1939 znamenal průzkum neznámých končin jediné – jejich nárokování pro krále a vlast, nebo, v tomto případě, pro Führera a německou otčinu.

A aby tento nárok měli čím podložit, nejvyšší velitelství jim nařídilo každých padesát kilometrů zanechat na zemi důkaz o jejich přítomnosti. To znamenalo vyhodit z nákladních dveří letadla značky zatížené závažími a doufat, že se zapíchnou do ledu jako vlaječky.

Značky byly dlouhé asi metr, vyrobené z oceli a měly tvar šípů. Závaží měly v ostrých koncích, aby létaly jako svislá kopí a zabodávaly se do sněhu a ledu. Když se všechno podaří, jak má, zůstanou vztyčené a budou hrdě předvádět své ploché konce ozdobené hákovými kříži.

Jürgensonovi to celé připadalo jako směšné mrhání časem. Podle jeho zkušenosti značky po dopadu buď zůstaly ležet, nebo se zabořily tak hluboko, že hned zmizely z dohledu.

Proto teď rozhodně stiskl tlačítko interkomu. „Naší jedinou opravdovou povinností vůči Říši je najít věci, které mají nějakou cenu. Roztátý sníh a led značí

geotermální teplo, které by bylo k nezaplacení, kdyby se tu velitelství rozhodlo postavit základnu. Připoutejte se. Vracíme se a budeme přistávat.“

Interkom mlčel, a tak se Jürgenson obrátil na kopilota. „Kontaktuj *Bremerhaven*. Řekni jim, že tu přistaneme.“

Zatímco se kopilot hlásil nákladní lodi, ze které startovali, Jürgenson upravil řízení a obrátil Dornier do pomalé, klesající otočky. Jednou přeletěl nad jezerem, rozhlédl se po případných kamenech nebo jiných překážkách a pak se přistavil na přistání. Když se začal přibližovat k zemi, vysunul klapky a zastavil přívod paliva do motoru.

Momentálně nefoukal žádný vítr, což mu značně usnadnilo práci. Dornier dosedl na jeden konec úzkého jezera, rozdělil klidnou vodu a vykrojil do ní dlouhou, tenkou brázdu.

Odpor vody snížil rychlost letadla stejně účinně jako nejlepší brzdy a velký stroj brzy doplouval setrvačností jako plně naložená nákladní loď. Jürgenson ji nyní řídil pomocí pedálů u nohou, které byly napojené na malé kormidlo pod kýlem stroje. Když rychlost klesla ještě víc, nechal motory trochu postrčit letadlo dopředu, stočil ho k pravé straně a potom motory vypnul úplně.

Dornier ztichl a brzy se na vodě zastavil na druhém konci jezera.

„Je čas protáhnout si nohy,“ oznámil Jürgenson.

Sotva si uvolnil popruhy z ramen, do kokpitu strčil hlavu navigátor. „Kapitáne,“ ozval se, „musím trvat na tom, abychom –“

Jürgenson ho přerušil. „Poručíku Schmidte,“ začal, „já trvám na tom, abyste šel s námi. Můžete s sebou vzít tolik značek, kolik budete chtít. Můžete s nimi označit jezero kolem dokola, když si budete přát. A dokonce vám přenechám čestné právo pojmenovat toto jezero pro naši otčinu.“

Navigátor chvíli mlčel a potom řekl jen: „Danke, Kapitän.“

Nato zmizel zpátky do trupu letadla. Kopilot se zazubil. „Z vás bude ještě politik, kapitáne.“

„Tak to ani za milion let.“

Jürgensona národně socialistická strana nemohla zajímat míň – vlastně byl dokonce přímo jejím odpůrcem v jejích začátcích, v té době, kdy se něco takového ještě smělo. Gestapu to neušlo; jeho jméno už bylo natrvalo opatřené červeným puntíkem a pokusili se mu zabránit i v účasti na této expedici. Jenže po mnoha letech strávených létáním na zámořských trasách pro Lufthansu se

jeho obratnosti v řízení Velryby nemohl prakticky nikdo rovnat. A tato dovednost – spolu s písemným odmítnutím jeho odborářské minulosti – ho dovedla na tuto expedici, místo aby skončil někde v uhelných dolech v Porúří.

Jürgenson se narovnal a otevřel kryt nad hlavou. Většina verzí Dornieru měla otevřený kokpit, ale letoun vybraný pro antarktickou expedici byl z evidentních důvodů vybaven proskleným krytem.

Sotva se kryt svezl dozadu, do zatuchlého kokpitu se vlil ledový vzduch a osvěžil a probral oba muže. Jürgenson se zhluboka nadechl, vytáhl se vzhůru a prolezl střešním otvorem na hřbet letadla.

Za ním ležela motorová gondola Dornieru se svými dvěma motory za sebou. Už byly zastavené, ale kapitán slyšel, jak rozpálené kovové součástky motoru v proudu chladného vzduchu cvakají a vržou.

Dole na boku trupu se otevřely dveře. Poručík Schmidt a dva další muži vylezli ven na krátké, tlusté spodní křídlo zvané sponson. Tuto sekundární nosnou plochu konstruktéři začlenili do designu létajícího člunu proto, aby napomáhala jeho stabilitě, když letadlo plulo po vodě, ale zároveň se jednalo o šikovní schůdek při nastupování nebo vystupování z letadla.

Poručík Schmidt si stoupl na sponson a vystřelil harpunu do ledu. Ze zbraně se odvinulo lano. Schmidt a další dva muži z posádky za něj vši silou zatáhli a vyvinuli tak právě dost síly, aby dokázali letoun přitáhnout až k samému břehu.

Když bylo letadlo ukotvené, poručík Schmidt přemostil prázdný prostor mezi letadlem a ledem dlouhým dřevěným prknem. „Kolik máme času, kapitáne?“

Jürgenson se podíval na teploměr. Šestadvacet stupňů pod nulou. Svítilo ale sluníčko a nefoukalo, a tak bylo docela příjemně. Jürgensonovi to připomínalo ten den, co nedávno strávil v Alpách – dopoledne lyžoval a odpoledne vysedával u piknikového stolku a popíjel dobré bavorské pivo.

„Patnáct minut,“ konstatoval. „Nanejvýš.“

Časový limit neměl co dělat s posádkou, ta by vydržela mnohem déle. Muselo se však předejít tomu, aby písty příliš vychladly, protože pak by bylo obtížnější proměnit palivo v pístech na páru, a tedy znovu nastartovat motory.

Naklonil se zpátky do kokpitu ke kopilotovi. „Hlídej teplotu oleje. Když moc zchladne, nastartuj motory. Já jdu ven.“

Kopilot zasalutoval a Jürgenson odešel po hřbetu letadla. Skrčil se pod vrtní, odtud slezl pod křídlo a seskočil na sponson. Z něj přešel po dřevěném můstku na břeh.

Jak položil nohu na zem, ucítil, že sníh je upěchovaný a tvrdý, jen navrch ležela slabá vrstvička prašanu. Nechal letadlo za zády a vychutnával si zdejší absolutní ticho. Slyšel pouze zvuk svého vlastního dechu a sníh chřoupající a vrzající pod botami.

Krajina okolo něj byla nedozírná, klidná a naprosto úchvatná. Vzduch byl tak chladný, že v něm nezbyla žádná vlhkost. A přestože měl pocit, že mu dech zamrzá v nosních dírkách, při výdechu nebylo ani stopy po páře. Všude kolem se rozprostírala oslepující bělost sněžných plání, jen v dálce spatřil několik vysokých pahorků beze sněhu, které vypadaly jako z tmavé vulkanické horniny. Podíval se vzhůru a žasl nad barvou oblohy, nejmodřejší modrou, jakou kdy viděl.

Kráčel co noha nohu mine a všechno to dychtivě vnímal. Nemohl si být jistý, ale hádal, že takhle daleko na jih ještě noha Němce nikdy nevzkročila. To už přece něco znamenalo. Minul poručíka Schmidta, který právě zatloukal do ledu svoje železné oštěpy, dáváje přitom pozor, aby hákové kříže správně vynikly.

Následovalo povinné fotografování. Schmidt rozbil nacistickou vlajku, další muž z posádky nastavil fotoaparát. Pak zamávali na kapitána, aby se k nim přidal.

Jürgenson jim vyhověl a zapózoval na fotografii. Nesnažil se přitom předstírat zájem a nechal viset paže podél boků, zatímco Schmidt i ostatní je dychtivě vytrčili k nacistickému pozdravu.

Tím byly oficiality splněny a kapitán se mohl rozejít po úzkém pruhu ledu. Zastavil se vedle jednoho z vědců, který se krčil u kraje vodní plochy.

Ten muž odebíral vzorky, nořil do vody velkou skleněnou lahev, nechával ji vlastní vahou se ponořit a naplnit a pak si ji přitahoval zpátky na dlouhém provázku.

„Co myslíte?“ zeptal se Jürgenson a přidřep l vedle něj. „Je vulkanické?“

„Ja,“ odpověděl vědec, „s největší pravděpodobností. Ta síra je cítit až sem. Tohle jezero určité ohřívá geotermální energie.“

„Ale nestojíme snad na ledovci?“

„Máte pravdu,“ připustil vědec, „právě proto je tohle tak vzácný objev – geotermální teplo, co se propaluje srdcem ledovce. Velice neobvyklé. A pak je tu ještě tohle.“ Vědec pokynul k další skleněné lahvi, která ležela vedle něj. Obsahovala dřívější vzorek z jezera.

„Ta voda je plná kontaminantů. Měla by to být čistá roztátá voda, ale není.“

Kapitán se naklonil blíž a zamžoural do sklenice. Na teploměru, který se pohupoval uvnitř, stály tři stupně Celsia, ale na hladině se pomalu začala tvořit ledová krusta. Když vědec lahvi zakroužil, aby led rozlámal, ve víru se daly pouhým okem spatřit jakési zelené nečistoty.

„Sediment?“

„Možná.“

„Nebo třeba něco živého –“

„Kapitáne,“ ozvalo se zavolání.

Jürgenson vstal a otočil se zpátky k letadlu. Jeden z mužů stál na záďovém konci Dornieru, přidržoval se ocasu a ukazoval přes jezero, zpátky tím směrem, odkud přistávali.

„Voda začíná zamrzat,“ křikl muž. „Musíme odletět, nebo nás led uvězní.“

Jürgenson se otočil. V dálce rozeznával, jak akvamarínově modrá barva bledne v olovenou. Dokonce i vedle nich pod břehem se na vodě začala tvořit ledová vrstvička, zatím tenká jako papír, která tu však ještě před pár minutami nebyla.

„Všichni zpátky do letadla,“ nařídil Jürgenson. Pomohl vědci zavřít lahve a uložit je do přepravky, pak ho opustil a rozběhl se k letadlu. Přešel lávku a vyšplhal na záda trupu.

Udělal pár kroků směrem k zádi. Tady odtud z výšky měl lepší rozhled. To, co spatřil, ho mrazilo víc než okolní ledový vzduch. Led se rozrůstal okolo obou břehů takovou rychlostí, že to bylo patrné pouhým okem. Zároveň se šířil i napříč hladinou, postupoval z obou stran směrem ke středu jako námraza na okenní tabulce ve zrychleném filmovém záběru. Jen rovný kanál v samém středu jezera už zůstával nezamrzlý.

Kapitán přeskákal po hřbetě letadla, skrčil se pod křídlo a pospíšil si do kokpitu. „Nastartuj motory!“

„Ale ještě nejsou všichni na palubě,“ namítl kopilot.

„Stejně je nastartuj,“ nařídil Jürgenson. „Pospěš si.“

Kopilot se dal do práce, Jürgenson se na přídi letounu zarazil a ohlédl se zpátky na břeh. Vědci vlekli k letadlu svoje nádobíčko a vzorky, kolébající se sněhem k letadlu. Ten blázen Schmidt ještě zatloukal do ledu poslední značku. „No tak,“ pobízel je Jürgenson. „Pohyb!“

Záďová vrtule se se skřípotem rozběhla a motor vychrlil černý dým. V pís- tech střílelo a vrtule se rychle roztáčela do rozmazané šmouhy. Vědci se dole škrábali na palubu. Poručík Schmidt jim byl v patách.

Kapitán se spustil do kokpitu a zabouchl za sebou kryt. „Číslo dva je v cho- du,“ oznámil. „Nastartuj motor číslo jedna.“

Když se roztočil i přední motor, Jürgenson vzal vše do vlastních rukou. Na- stavil vrtule a připravil se ke startu.

„Hlaste se,“ zavelel do interkomu.

„Všichni na palubě,“ odpověděl mu zadýchaný hlas poručíka Schmidta.

„Uvolněte lano. A odstrčte nás. Potřebujeme prostor na otočení.“

Schmidt na zádi letadla přeřízl lano a prknem odstrčil Dornier od ledu. Po- hyboval se lenivě, popojel jen na metr od břehu, ale Jürgenson víc místa nepo- třeba.

Posunul plynové páky dopředu, tvrdě sešlápl kormidlo a donutil tak člun zatočit doprava. Ocas se otáčel tak dlouho, až po chvilce nos mířil zpátky proti délce jezera.

Teď mohl kapitán nastavit vrtule ke stratu a pustit motor na plný výkon. Postrčil páky, motory připevněné nad trupem se rozburácely, kostrou letounu se rozproudila jejich síla a Dornier začal nabírat na rychlosti.

Zpočátku se *Velryba* pohybovala trochu jako její jmenovkyně, ryla kupře- du surovou silou, rozrážela vodu do stran a zrychlovala jen pomalu. Ale jak zesilovalo proudění vzduchu kolem křídel, vezlo se letadlo čím dál výš na kýlu a odpor vody se podstatně snižoval. Teď už *Velryba* začínala letět nad vodou a její rychlost stoupala závratným tempem.

Led před nimi se dál rozrůstal, křišťálový vzor od obou stran se již spojoval uprostřed.

„Jak může jezero zamrzat tak rychle?“ divil se kopilot.

„Museli jsme nějak zvířit tu studenou vodu ode dna,“ odušil Jürgenson.

„Plné klapky. Potřebujeme se zvednout.“

Kopilot vysunul klapky a Dornier stoupal, potom už poskakoval po vodě jako žabka, zoufale odhodlaný letět, ale stále ještě ne docela svobodný.

„To nedokážeme,“ pronesl kopilot a natáhl ruku k plynovým pákám, aby je stáhl dozadu.

Jürgenson muže pevně chytil za zápěstí a nechal motor běžet na plný výkon. Letadlo se vrátilo do hrany rychle se tvořícího ledu. Tady na začátku byl ještě rozbředlý, rozstříkával se po kovové kůži letadla a ihned na ní zamrzal. Vzpěry na křídle, záďový úsek trupu a část ocasu byly ve vteřině obalené ledem.

Kapitán cítil, jak je řízení čím dál nepoddajnější a pomalejší. Ale vysoko upevněné křídlo a vrtule ještě výš byly stále čisté a v pořádku. Bylo to teď, nebo nikdy.

Jürgenson zabral za knipl. Dornier se vysvobodil z jezera, chvíli stoupal a potom začal zase klesat. Lehce se dotkl hladiny, poskočil a odrazil se výš. Tentokrát se ve vzduchu udržel a začal se drápat vzhůru k obloze.

„Odmrazit křídla a ocas,“ zavolal Jürgenson.

Kopilot cvakl dvojicí přepínačů. „Vyhřívání zapnuto.“

Odmrazovací systém vedl elektrickou energii přes topné spirály do křídla a ocasu. Spirály led roztaví, ale byl to zdlouhavý proces. Jürgenson měl mezitím co dělat, aby udržel letadlo ve vzduchu.

„Jsme moc těžcí,“ postěžoval si a stiskl tlačítko interkomu. „Shodte všechno, co můžete, nebo spadneme.“

Kapitán se soustředil na svoje nástroje a na to, aby udržel křídla rovně, a tak neměl ponětí, jakou paniku jeho slova vyvolala v záďovém prostoru letadla. Muži otevřeli nákladní dveře. Začali vyhazovat náhradní díly, zařízení i výbavu do mrazivého vzduchu. Další přišly na řadu sáně, několik párů lyží a dvacetikilový pytel rýže, který je měl udržet naživu, kdyby ztroskotali. Zkrátka vyhodili všechno, bez čeho se mohli obejít, až na těžké značky poručíka Schmidta, které navigátor horlivě a nelítostně bránil.

Po vyčištění záďové části bylo letadlo o sto padesát kilo lehčí. Bylo to právě dost, aby se díky tomu udrželo ve vzduchu.

A pak začal motor číslo jedna pokašlávat.

„Led v palivovém potrubí,“ odušil kopilot. „Zatracený nádrže na *Bremerhavenu*.“

Otevřel ventil, kterým se pouštělo víc tepla z motoru do karburátorů, v naději, že zabrání tomu, aby led zablokoval přívod paliva. Ale bylo to příliš málo a příliš pozdě.

Motor zhasl a Dornier se začal otřásat. Každou chvíli mohl spadnout. Jürgenson neměl na vybranou. Nasměroval nos stroje dolů a nabral tak dost rychlosti, aby mohl klesání kontrolovat. Naděje, že se udrží ve vzduchu, již vyhasla docela.

Klouzavým letem urazili asi půl míle a potom přistáli ve sněhu s nervy drásajícím nárazem. Nebyl tak silný, aby letadlo zničil, ale byl dost silný, aby ho poškodil.

Trup pod úderem zasténal. Nýty praskaly, odletovaly a odrážely se od stěn v nitru Dornieru. Jürgenson cítil, jak se letadlo natáčí, nos se sunul doleva a ocas se přitom vyvracel doprava, stroj klouzal po smyku jako automobil na mokré vozovce. Kapitán se ho snažil řídit sešlápnutím pedálu kormidla, ale mělo to jen minimální účinek.

Přejeli po upěchovaném sněhu a nabrali směr do protisvahu. Rychlost postupně klesala, jak se šplhali výš do kopce, a pak se levé křídlo zapíchlo do sněhu, letadlo se otočilo a trhavě se zastavilo.

Jürgenson se natáhl k ovládání, instinktivně vypnul palivová čerpadla a elektrický systém. Rozhlédl se, ale nezaznamenal žádné známky požáru. Zhluboka se nadechl. Necítil ani kouř, ani unikající palivo.

Takže byli na zemi a živí. Nehořeli. Ale mimoto měli jen málo důvodů k oslavám.

Po chvíli ohromeného ticha Jürgenson vstal. Otevřel kryt a vystrčil hlavu ven.

Urazili určitě tři sta metrů po horském úbočí, než se usadili v hlubším sněhu. Letadlo bylo natočené do úhlu pětáctýřiceti stupňů, jako by se snažilo otočit nosem dolů a dostat zpátky ze svahu, než tu definitivně uvízlo.

Podíval se dozadu a uviděl všechno, co vidět potřeboval. Náběžná hrana ocasu byla ošklivě posekaná a zohýbaná. Trhlina v boku kostry vedla od jednoho sponsonu až dozadu ke kormidlu. Nic víc hledat nemusel. Věděl, že *Velryba* už létat nebude.

Spustil se zpátky do kokpitu a svalil se do sedačky. „Tohle moje pověsti v Berlíně moc nepomůže,“ prohlásil. „Zavolej *Bremerhaven*. Sděl jim naši pozici a řekni, že potřebujeme pomoc.“

Zatímco kopilot zprovozňoval rádio a realizoval obávaný hovor, Jürgenson se mlčky díval z okna. V dálce viděl jezero, ale překrásná tyrkysová barva byla ta tam. Vodní plocha nabrala šedivou, monotónní barvu, která teď byla téměř k nerozeznání od okolního sněhu a ledu.

Nikdy v životě neviděl Jürgenson zamrznout vodu takhle rychle. Vlastně to doteď ani nepovažoval za možné. Voda měla tři stupně. Zdola ji ohřívala geotermální energie.

Uvažoval, jestli to má něco společného s tím sedimentem, který mu ten vědec ukazoval v lahvi. Třeba nakonec našli doopravdy něco zajímavého.

Stiskl tlačítko interkomu. „Fritzi,“ oslovil vědce jménem. „Podařilo se vám zachránit ten vzorek vody?“

„Nein, Kapitän,“ odpověděl mu vědec. „Taky jsme ho vyhodili, abychom co nejvíc odlehčili letadlo.“

„To je škoda,“ odpověděl Jürgenson. „Docela rád bych se dozvěděl, co to v té divné modré vodě plavalo.“

VÝZKUMNÁ LOĎ GRISHKA
SEVERNĚ OD POBŘEŽÍ ANTARKTIDY
SOUČASNOST

Polární výzkumná loď *Grishka* obezřetně proploovala Jižním oceánem sto padesát kilometrů od pobřeží Antarktidy. Desetitisícitunová loď měla šedý trup, vyztuženou příď a pětipatrovou nástavbu natřenou bleďým odstínem mezinárodní oranžové. Byla dlouhá sto metrů, ale působila téměř drobně ve srovnání s ledovými horami, které ji obklopovaly.

Některé plovoucí ledovce, zvané také icebergy, byly ploché a široké, stolové monolity veliké jako města. Jiné byly vysoké a špičaté, jejich tvary připomínající Matterhorn vysochaly vítr a ledové vlny do útvarů stejně rozmanitých jako mimořádných. A přesto ze všech těchto obrů ohrožovala *Grishku* zdaleka nejvíc jiná, mnohem menší ledová hora.

Cora Emmersonová stála na můstku a s dalekohledem u očí sledovala na hladině kusy ledu velké jako auta, které pluly nízko ve vodě a téměř nebyly vidět.

„Přímo před námi jsou growlery,“ upozornila.

Na rozdíl od mořského ledu, který *Grishka* mohla snadno prorazit, a velikých plovoucích ledovců, které byly dobře vidět, takže se jim dalo snadno vyhnout, byly growlery, nejmenší úlomky icebergů, takřka neviditelné a mohly být smrtící. Lišily se tvarem a velikostí a mohly vážit i přes třicet tun. Ještě horší

bylo, že bývaly často ne oblé, ale hranaté, takže místo aby se od trupu lodi neškodně odrazily, měly sklon ho poškodit.

„Další jsou u přídě na levoboku,“ varovala Cora. „Pět stupňů k pravoboku a měli bychom být v bezpečí.“

Kapitán lodi Alec Laskey bez řečí upravil kurz. Cora byla po celou plavbu na jih k Antarktidě po jeho boku; co se před dvanácti hodinami vydali na cestu, sotva opustila můstek.

Měla v sobě pozoruhodnou energii, pomyslel si kapitán. A taky zrak jako ostříž. „Jsem si jistý, žeš v minulém životě byla námořník.“

„To nemůžu potvrdit ani vyvrátit,“ odpověděla Cora, „ale antarktický výzkum dělám už několik let. Tohle je moje sedmá cesta na kontinent. A předtím jsem pracovala pro americkou námořní agenturu NUMA. Byla by ostuda, kdybych se za tu dobu něco nepřiučila.“

„Já bych řekl, že ses naučila dost,“ odvětil Laskey. „Jsi ostražitá.“

To jsem, pomyslela si. A mám k tomu důvody.

Po měsících pátrání totiž Cořina expedice objevila něco nesmírně jedinečného a taky nebezpečného. Jestli se nemýlila, mělo to potenciál změnit svět. Ve správných rukou to mohla být spása pro poničenou planetu, ve špatných se to mohlo snadno proměnit ve smrtící zbraň. Bez ohledu na konečné použití však bylo dost lidí, co by dali přednost tomu, aby tu věc raději nikdo nikdy neobjevil.

Ať to byla paranoia, nebo jen hyperaktivní šestý smysl, Cora měla už před tím objevem pocit, že je někdo sleduje. Když slezli z ledu a nalodili se na *Grishku*, její strach trochu polevil. Ale stejně se nebude cítit v bezpečí, dokud nedoplují do Kapského Města.

„Nový kurz nastaven,“ oznámil kapitán. „Jak to před námi vypadá?“

Cora otočila dalekohled zpátky k ledovým úlomkům. Když je minula příďová vlna lodi, zvedly se a zase klesly, narážejíce jeden do druhého. V jednom místě se objevila pěna bublinek, jak se jeden z menších ledovců otočil, na chvíli zmizel a pak se vyhoupl zpátky na hladinu, obrácený k nebi jinou stranou než předtím.

„Led jsme nechali za sebou,“ ohlásila Cora.

Ještě chvíli growlery sledovala a pak obrátila pozornost před loď. Co předtím vypadalo jako doširoka otevřená hladina, už se stihlo zase změnit. Asi míli

před nimi se jim šinula do cesty středně velká ledová hora – větší než *Grishka*, ale menší než hory ledu v dálce.

Tenhle ledovec měl opravdu zvláštní tvar. Jistě, žádné dva nebyly stejné. Ale tenhle měl plochý vršek, jako ty ledové stolové hory, co se odlomily od ledovců, ale jeho nejbližší konec byl ostře zkosený. V několika různých částech z něj trčely menší špičky.

Kromě toho měl led divnou barvu. Místo čistě bílé nebo přízračně namodralé působil jaksi zažloutle, jako by byl posypaný sopečným prachem.

„Je tady proud?“ zeptala se Cora.

„Západní příhon,“ odpověděl Laskey, „jako všude jinde kolem Antarktidy.“

„A něco místního?“

„O ničem nevím.“

„Tak proč se ten ledovec sune na východ místo na západ?“

Laskey zamžoural k ledové hoře. „Optický klam?“

„To si nemyslím.“

Kapitán nevypadal znepokojeně, ale přesto přešel ke staré vakuové obrazovce. „Podíváme se na radar.“

Cora přešla k jednoduchému lodnímu radaru. Bylo to staříčké zařízení s čarami vypálenými do obrazovky, které tam zůstávaly, i když se jednotka vypnula. Cora ho přepnula na sledovací režim a čekala, až se objeví data. Po desítce protočení radar potvrdil, co jí říkaly vlastní oči. „Ta hora se pohybuje k jihovýchodu rychlostí čtyři uzly.“

„Že by vítr?“ navrhl Laskey.

Cora se podívala na lodní anemometr. Ukazoval rychlost pět uzlů, vítr vál přímo od severu. To jí potvrdil i rychlý pohled na vlaječku na přídi. „Třeba má zadní strana té hory divný tvar. Může chytat vítr a chovat se jako plachta.“

Teď už byly vidět obavy i na kapitánovi. Ubral plyn a *Grishka* zpomalila. „Obeplovat to je nebezpečné,“ prohlásil. „Bůh ví, co je schované pod hladinou. Zastavíme tady a počkáme, až nás to mine.“

Jenže ledovec se je nechystal minout. Ať jím pohybovala jakákoli kombinace proudů a větrů, plující monolit opustil svůj východní směr a začal se sunout k jihu, přímo proti *Grishce*.

Cora cítila, jak se jí stahuje hrdlo. „Pluje to na nás.“

„To není možné,“ kroutil hlavou Laskey.

„Tak se podívej sám.“

Kapitán tím neztrácel čas. Zastavil motor úplně a potom jej spustil na zpětný chod na čtvrtinové otáčky. Stará loď reagovala pomalu, otřásala se a zdánlivě se zastavila, než se konečně začala pohybovat směrem od ledové hory.

„Plujeme zpátky do té ledové tříště?“

„Asi je to lepší než se moc přibližovat k tomuhle,“ odušil kapitán. „I s nejmenším nárazem nám může protrhnout trup. A kdyby se to začalo rozpadat, rozdrťí nás to.“

Grishka nabírala na rychlosti a trochu se od nebezpečného kusu ledu vzdálila. Po chvíli se však celým trupem rozlehl odporný skřípavý zvuk.

Laskey zastavil motory. „To budou ty growlery,“ řekl. „Asi si je přitáhla naše brázda, když jsme je minuli. Jestli máme plout dál, potřebuju někoho na zádi.“

„Jdu tam,“ odpověděla Cora.

Vzala si ruční vysílačku a odešla z můstku. Po žebříku slezla o pět pater níž na hlavní palubu a vydala se k zádi. Nikoho nepotkala, bylo brzy ráno a většina posádky ještě spala.

Na zádi se zastavila u výlezu a vzala si ze skříňky teplou parku. Přehodila si ji přes ramena, zapnula zip a vyšla ven do mrazu.

Ihned ji udeřila kousavá zima, vítr ji bodal do tváří a rukou. Cora si přitáhla kapuci lemovanou kožešinkou a volnou ruku schovala do kapsy.

S vysílačkou v druhé ruce přešla helipad, na kterém byl uvázaný expediční vrtulník EC130. Okna měl zamrzlá, ale rotory chránily speciální vyhřívané rukávce.

Za přistávací plochou už se Cora ocitla na zádi, kde stála dvojice krytů s velkými navijáky. Prošla mezi nimi a podívala se před záďové zábradlí.

K jejímu překvapení už se pohybovali dozadu a zrychlovali. Baryton hlubokých vibrací jí sdělil, že tupým záďovým koncem lodi už rozrážejí menší úlomky ledu.

Nejbližší kusy ledu je nemohly příliš ohrozit, ale dál jim přímo v cestě ležely větší growlery.

Přiblížila vysílačku k ústům a stiskla přenosové tlačítko. „Bílý led přímo za zádi, kapitáne. Aspoň tři samostatné kusy. Já bych do nich radši nenarážela. Poškozený šroub nebo kormidlo je to poslední, co teď potřebujeme.“

Lodní šrouby dál mlely vodu, celá loď vibrovala a nabírala na rychlosti.

Cora znovu stiskla tlačítko přenosu. „Kapitáne, slyšíte mě?“

Pak se rozezněla lodní houkačka, zadula třikrát po sobě, varování před blížící se kolizí. Z reproduktorů se ozval hlas kapitána: „Připravte se na náraz. Posádko, připravte se na náraz.“

Cora, zabalená do parky s kapucí, neměla žádné periferní vidění. Otočila se a v šoku spatřila, jak se nad lodí tyčí tmavý stín. Od pravoboku se k přidi blížila ledová stěna. Navzdory zpětnému pohybu *Grishky* se rychle přibližovala. Vzápětí loď zasáhla šikmým, zkoseným nárazem.

Grishka se úderem naklonila nejméně do úhlu patnácti stupňů. Ledovec se šinul z boku podél trupu a na paluby z něj odpadávaly tisíce liber špinavého sněhu.

Coru ta rána srazila na zem. Dopadla na palubu vedle nejbližšího krytu s navijákem. Upustila vysílačku a chytila se za žebra, která úder odnesla zřejmě nejhůř.

Skřípavý zvuk dření ledu o ocel zesiloval a potom utichl. *Grishka* a plující ledovec teď byly zaklesnuté do sebe a pohybovaly se jako jeden útvar, dokud neztratily hybnost. Motory utichly. Loď se vyrovnala a na palubu se sesypal další sníh a led.

Coře celý ten okamžik připadal jaksi surreálný. Místo aby loď narazila do ledovce, narazil ledovec do lodi. A pak přišlo něco ještě podivnějšího.

V jednu chvíli přeletělo přes hranu ledovce půl tuctu lan najednou. Rozbalila se ve vzduchu, klesala dolů a nakonec s tupými údery dopadla na palubu *Grishky*.

Ještě než lana přistála na povrchu, začali po nich slaňovat muži v zimních maskovacích oblecích. Cora zaznamenala útočné pušky připoutané na jejich zádech, nože v pouzdrech připevněných ke stehnům. Na hlavách měli bílé kapuce a brýle. Seskákali na palubu rychle po sobě, rozestoupili se a za nimi se objevili další.

Coře bylo okamžitě jasné, co se stalo. Popadla vysílačku z paluby a pokusila se varovat kapitána, ale než ho stihla zavolat, rozlehla se nad palubou střelba.

V hrůze se skrčila za naviják a zakřičela do vysílačky: „Kapitáne, přepadli nás. Ozbrojení muži na záďové palubě. Přišli z toho –“

Její slova utopila další střelba. Pak se ozval hlas kapitána. „Jsou i na přidi,“ odpověděl do vysílačky. „Kryj se, já zavolám –“

Pak z vysílačky vyšel staccatový zvuk automatické střelby a přenos se ukončil.

Cora zadusila výkřik a rozhlédla se. Všude kolem se rozléhal křik. Z nitra lodi a spodních palub se ozývaly tlumené rány výstřelů z pistolí.

Zvažovala, jakou má sama šanci na odpor. Neměla u sebe žádnou pořádnou zbraň, kterou by se mohla bránit. To nejlepší, v co mohla doufat, byla nejbližší požární sekera.

Než se stihla pohnout, vyklopýtal ze záďového výlezu jeden člen vědeckého týmu *Grishky*. Utíkal k helikoptěře, ale tak daleko se nedostal. Odstřelovač připravený na hraně ledovce ho zastřelil s nemilosrdnou přesností.

Další její kolega vyběhl o několik vteřin později, zřejmě prchal před krveprolitím v nitru lodi. Utíkal k zádi a mířil přímo k místu, kde se schovávala Cora.

„K zemi!“ vykřikla na něj.

Ozvalo se třesknutí pušky, tělo muže sebou trhlo kupředu a svalilo se na palubu tři metry od místa, kde se schovávala Cora. Ležel na břiše, ale díval se přímo na ni. Viděl, že se mu chystá jít na pomoc, a zavrtěl hlavou.

Jenže teď už bylo pozdě na to, držet se zpátky. Cora jednala podle instinktu. Vyrázila dopředu, popadla ho za paži a vší silou ho přitáhla k sobě.

Byl asi v půli cesty k ní, když odstřelovač udeřil znovu. Kulka přeletěla nad palubou rychlostí tisíc metrů za vteřinu. Letěla po takřka přesné linii, jen lehce ovlivněná větrem a mikroskopicky odchýlená houpavým pohybem lodi, která byla dosud zachycená v mrazivém objetí ledovce.

Tahle kombinace stačila na to, aby se kulka odklonila na centimetr od svého cíle.

Zasáhla zezadu Cořinu kapuci a vymrštila do vzduchu směs husího perí, tkaniny, kožešiny a krve. Cora si připadala jako pytel mouky, když přistála tváří dolů na těle svého umírajícího kamaráda.

Zůstala ležet bez hnutí, hlavu zakrytou zbytky kapuce, do potrhané bílé látky se vsakovala rozrůstající se karmínově rudá skvrna.

Mezitím si odstřelovač na svahu ledové hory prohlížel výsledky svého úsilí.

Stejně tak pozorovatel o něco níž. „Do hlavy,“ oznámil. „To už jsou dva.“

Snajpr přikývl a vyryl do pažby pušky dvě čárky k tuctu dalších. Některé byly nové, jiné starší.

Paluba teď byla vyčištěná, a tak se odstřelovač chopil vysílačky a oznámil ostatním členům přepadového oddílu: „Záďová paluba čistá. Jak to vypadá uvnitř?“

„Můstek čistý,“ odpověděl mu hlas. „Žádný odpor posádky. Zdá se, že s většinou už jsme hotoví. Teď jsme dole v mrazáku. Ale materiálu je tady hodně. Zabere to nějaký čas.“

Odstřelovač přikývl. Něco takového očekával. „Začněte to nosit nahoru. A pospěšte si. Potřebujeme nastavit nálože a poslat tu loď ke dnu dříve, než někdo zjistí, že jsme tu byli.“

2

Cořino tělo do posledního centimetru zachvacovala ochromující bolest. Ne, nebyla to bolest, uvědomila si po chvíli, jen naprostá absence jakéhokoli vjemu.

Otevřela oči a nespatriła nic víc než tmavý, rozmazaný obraz paluby pod sebou. Zkusila se pohnout. Vyžadovalo to nesmírné úsilí a působilo to neuvěřitelně neohrabaně, ale nakonec se jí povedlo natočit tělo do přirozenější polohy a dokázala se posadit.

To hned vzápětí vyhodnotila jako drastickou chybu. Hlava jí pulzovala, jako by tam někdo hrál na buben, před očima se jí zatmělo a měla dojem, že bude brzy zvracet.

Zavřela na chvíli oči a nechala studený vítr, aby ji hladil po tvářích. Pomohlo to. Seděla úplně bez hnutí a sledovala, jak se jí jeden po druhém vrací smysly.

Nejdříve uslyšela hvízdát vítr mezi ledem pokrytými dráty, pak ucítila vibrace lodních motorů. Vnímala, jak se *Grishka* lehce pohupuje po vlnách. Coře svitlo. *Plujeme.*

Stáhla si z hlavy kapuci parky a odvážíla se otevřít jedno oko. Uviděla bledé nebe a tmavou vodu. Dne ubývalo. Ledová hora zmizela. Loď osaměla.

S pomocí rukou se vytlačila do kleku a všimla si, že má dlaně pokryté krví. Spatřila tělo, vedle kterého, vlastně na kterém ležela. Teprve teď se jí vrátila paměť a Cora si vybavila, co se stalo. Ledovec. Muži s puškami. Střelba.

Zkusila vstát, ale to bylo příliš. Začala tedy lézt po palubě po čtyřech směrem k záďovému výlezu. Otevřela ho a protáhla se dovnitř.

Teď když se ocitla mimo ledový vítr a teploty pod bodem mrazu, začala jí pomalu roztávat kůže. Bylo to zvláště bolestivé. Obličej ji brněl, ruce a nohy zůstávaly necitlivé.

Natáhla prsty a všimla si bílých, šupinatých skvrn a podivně zbarvených míst. První známky omrzlin. Neradostně zhodnotila škody a došla k závěru, že přijde nejméně o tři prsty na každé ruce. Lepší než o život, pomyslela si.

Cítila, jak se jí pomalu vrací síly. Chytila se nejbližší rukojeti a vytáhla se za ni na nohy. Vykročila dopředu k můstku. Hned na chodbě ji zasáhly připomínky tragédie – krvavé cákance na zdi, mrtví námořníci ponechaní tam, kde padli, patrony kutálející se jí pod nohama.

Došla na můstek a strčila do dveří. Na podlaze nehybně leželi kapitán a loďmistr. Jejich těla byla posetá dírami od kulek.

Padla na kolena vedle kapitána Laskeyho, proti všemu rozumu zadoufala, že by mohla nahmatat pulz, ale tělo bylo studené a ztuhlé. „Co jsem to udělala?“ zavzlykala. „Co jsem to udělala?“

Po tvářích se jí rozlily slzy, celým jejím tělem lomcoval pocit viny. To ona byla příčinou toho brutálního útoku. To její objev z nich všech udělal terč. A k tomu ještě ona, jakousi záhadou, zůstala jako jediná naživu.

Vzlykat brzy přestala. Její tělo bylo příliš vyčerpané, než aby se mohlo utápět v emocích. Zvedla hlavu, protože její pozornost upoutal zvláštní pípavý zvuk.

Cora zase vstala a přešla ke kormidlu. Loď plula západním směrem, ale nikdo ji neřídil.

Podívala se z oken můstku. Před nimi ležel otevřený oceán, jen tu a tam se mihla bílá čepička mořské pěny nebo pár kousků plovoucího ledu.

Otočila se k lodnímu rádiu a zjistila, že je rozstřílené na kusy. Pípání vycházelo odjinud. Rozhlédla se po poničeném ovládacím pultu a povšimla si blikajícího indikátoru na panelu.

Loď nabírala vodu a spodní paluba se zaplavovala. Čerpadla byla v chodu, ale vodotěsné dveře zůstaly otevřené.

Grishka se potápěla. Cora cítila, jak se noří hluboko do vln. Nabírali víc vody, než pumpy zvládaly odčerpát.

Cora se rozhodla, že teď není čas volat pomoc. Jestli nezabrání stoupání vody, *Grishka* bude na dně dřív, než se k ní někdo stihne dostat.

Vyklopýtala z můstku tak rychle, jak jí dovolily poraněné nohy. Po prostředním schodišti rychle sešla dolů a dostala se na spodní palubu poblíž malé laboratoře, kde trávila většinu svého času.

Vypadalo to tu jako po výbuchu. Všechno vzhůru nohama a to nejdůležitější pryč. „Jak jinak,“ zamumlala si Cora pro sebe. „Pro to sem přece přišli.“

Na tom teď nezáleželo, teď nezáleželo na ničem jiném než zachránit aspoň loď. Cora prošla laboratoří a ocitla se v mrazicím skladu, kde její tým uchovával stovky ledových jader, odebraných během minulého měsíce z ledovců.

I mrazák byl prázdný, všechna ledová jádra byla ta tam.

Na vzdáleném konci místnosti se Cora zastavila před kruhovým poklopem. Byl jím spuštěný žebřík dolů do břicha lodi.

Zamžourala přes něj a uviděla, jak se dole na podlaze převaluje voda. Bublala a vířila, proudila sem nějakým neviditelným otvorem proraženým do trupu.

Cora slezla po žebříku dolů. Voda jí sahala po lýtka. Bylo vidět, že sem přitéká z vedlejšího vodotěsného úseku, přelévala se přes práh pode dveřmi. Dveře byly zavřené, ale z nějakého důvodu správně netěsnily.

To taky nebylo žádné překvapení. Tohle byla čtyřicet let stará loď, co přežila mnoho bouří, uvíznutí na mělčině a minimálně dvě srážky. Čas a neustálé používání už stihly poškodit útroby plavidla. Přepážky byly evidentně zdeformované a žádný z poklopů už nebyl tak docela vodotěsný. Cora věděla, že jestli má přežít, bude muset tohle místo nějak zajistit.

Ponořená po kolena do ledové vody se snažila uvažovat.

Věděla dost o zmírňování škod, aby měla šanci. Popadla z pracovního stolu kus trubky a nějaký hadr. Srolovala hadr, vklínila ho do křivé šterbiny a silou zatlačila trubkou na místo. Pak rozměltila židli, aby získala velké úlomky dřeva, a i ty zatloukla do mezery jako klíny.

Narovnala se a zatočila se jí hlava. Zavravorala dozadu a málem ztratila rovnováhu. Upustila trubku a chytila se žebříku, aby neupadla.

Když závrať pominula, Cora zhodnotila své dílo. Zredukovala přítok vody asi na polovinu, ale nezastavila ho docela. I touhle rychlostí voda loď zcela

zaplaví, naplní spodní palubu a začne prosakovat vzhůru štěrbinami a průlezy, které už pořádně netěsnily.

Zdálo se, že potopení lodi je nevyhnutelné.

Fyzicky vyčerpaná Cora pod tíhou uvědomění nahrbila záda. Její tělo bylo na konci sil, ale duch se tak snadno zlomit nedal a mysl stále pracovala na plné obrátky.

Přece to nevzdá. Ne teď, když našla to, po čem pátrala celé roky, a zase jí to ukradli. Ne potom, co viděla, jak kvůli tomu vyvraždili její kamarády a kolegy.

Pomyslela na svůj výcvik, na čas strávený s NUMA. Musí existovat způsob, jak tu loď udržet nad vodou. Prostě *musí*.

Rozhlédla se na všechny strany a pak i vzhůru do šachty a skladovacího mrazáku. A něco ji napadlo. Něco tak geniálního, že se neubránila úsměvu.

S využitím veškeré energie, která jí ještě zbývala, Cora vyšplhala po žebříku zpátky nahoru a našla všechno, co potřebovala, aby zachránila umírající loď.

ŘEKA POTOMAC**WASHINGTON, D.C.**

Kurta Austina šlehal do obličeje studený vítr. Zakláněl se, pravou rukou si přitahoval lano a v levé svíral páku kormidla.

Trojúhelníková plachta se před ním napínala, naplněná na doraz čerstvým severním větrem. Vyvíjel na ni takový tlak, že se stěžeň z karbonových vláken ohýbal dopředu, a poháněl Kurtovo malé vozítko krkolomnou rychlostí.

Přestože jeho stroj byl hnáný větrem a řítí se po řece Potomac, nebyla to plachetnice ani škuner. Kurt seděl u kormidla lední jachty, stroje ve tvaru trojnožky s dlouhým, štíhlým tělem a bruslemi připevněnými pod trupem. Jedna čepel byla vepředu, na nosu, druhé dvě byly po stranách, připevněné na příčném nosníku.

Brusle z nerezové oceli měly tvar samurajských mečů, jejich nabroušená ostří se zařezávala do zmrzlého povrchu Potomacu a umožňovala jachtě ostře řezat zatáčky a po rovinách letět rychle jako vítr.

Kurt se podíval před sebe a zaostřil na světle natřený mostní pilíř. Blížil se k němu rychle. Až moc rychle.

Uvolnil trochu ruku s lanem, takže se plachta mírně povolila. Ve stejnou chvíli zhoupł tělem do strany a přesedl si zprava doleva. Jakmile opět seděl, zaklonil se a začal zatáčet.

Lední jachta prudce zatočila a vyhnula se pylonu. Přední čepel poskočila po ledě a zadrkotala. Stroj přenesl váhu na vzdálenější brusli a ta se zahryzla do ledu.

Přes všechno Kurtovo úsilí se čepel pod ním zvedla do vzduchu a hrozilo, že se celý stroj, jedoucí teď jen po jedné brusli, převrhne. Aby tomu zabránil, zaklonil se Kurt ještě dál, protáhl tělo a napnul všechny svaly.

Když se jachta ocitla zase na rovině, nebezpečná síla pominula a brusle pod Kurtem dopadla zpátky na led. Jakmile se zmrzlé hladiny dotkly všechny tři čepele, stroj vyrazil dopředu ještě rychleji.

Z hlasu, který promluvil Kurtovi do sluchátek, byla znát úleva. „To bylo těsně, Kurte. Na chvíli už jsem si myslel, že budu volat záchranku.“

„Procházka v parku,“ odvětil Kurt. „Ale, ehm, ten telefon si ještě nech po ruce. Nemůžu zaručit, že to nerozsekáme.“

Hlas na druhém konci patřil Joeovi Zavalovi, Kurtovu nejbližšímu příteli. Joe pomáhal lední jachtu sestrojít, osobně navrhoval a vyráběl její plachtu i sklolaminátové tělo.

„Na té jachtě není žádné my,“ odpověděl se smíchem Joe. „Jen ty. A abys věděl, uzavřel jsem na tu mašinku tři pojistky. Když ji zničíš, bude ze mě bohatý člověk. Takže klidně přidej.“

Kurt se zasmál a upravil svou polohu tak, aby byla co nejvíc aerodynamická. Teď letěl po rovině a mířil zpátky k Joeovi, vítr mu vanul přímo do plachty. Věděl, že jestli někdy překoná svůj osobní rychlostní rekord, bude to právě teď.

„Dneska dáme sto mil,“ řekl.

„Nech ji letět. Budu ti říkat rychlost.“

Kurt znovu napnul plachtu, přitáhl si paže k sobě a drtil lano v ocelovém sevření.

Přestože strávil půl života na moři, nebyl Kurt nikdy velkým milovníkem plachtění na měkké vodě. Bylo na něj moc pomalé a těžkopádné, vyžadovalo až moc práce na to, jak obyčejných rychlostí se při něm dosahovalo, a momenty náročné aktivity střídalo až příliš mnoho času odpočinku.

To lední jachting – nebo plachtění na tvrdé vodě, jak mu někteří přezdívali – bylo něco úplně jiného. Lední jachty poháněl vítr, stejně jako plachetnice, ale naostřené čepele, po nichž jezdily, se nesetkávaly s téměř žádným odporem. Ve zručných rukou dokázal tenhle stroj vyvinout třícifernou rychlost, a to i počítáno v milích za hodinu. Potomac byl zmrzlý na kost, Kurt měl deset dní dovolené, a tak tu trénoval každý den a propracovával se svůdně blízko k magické stovce.

„Devadesát jedna,“ hlásil Joe, „a máš ještě míli.“

Kurt vedl kormidlo lehkou rukou, jachta teď letěla rovně jako šíp. Vyleštěný černý led se před ním táhl jako tabule kouřového skla, zasněžené břehy Potomacu tvořily světlé šmouhy, které vnímal pouze periferně.

„Devadesát pět,“ hlásil Joe. „Devadesát šest.“

Kurt cítil ve špičkách prstů jemnou vibraci. Chvění, které by tu nemělo být. Přenášelo se přes kostru stroje a odtud až do páky kormidla.

„Devadesát sedm,“ oznámil Joe.

Kurt Joea slyšel, ale už ho téměř neposlouchal. Vibrace se rychle zhoršovaly a nesly s sebou pocit bezprostředně hrozící katastrofy. Kormidlo se začínalo prudce otřásat. Jedna brusle se uvolnila.

Kurt povolil plachtu a snažil se zpomalit.

„Devadesát osm,“ řekl Joe. „Kurte, už –“

Pak se ozvalo ostré cvaknutí, jak se jedna z bočních čepelí ulomila. Prává strana trupu dopadla na led a začala stahovat celou jachtu doprava. Přední brusle se zaryla do ledu, ulomila se a vzala s sebou i část trupu. Od nosu se rozletěly ostré úlomky sklolaminátu. Jeden proletěl Kurtovi kolem hlavy, druhý rozsekl plachtu.

Následoval už jen nepopsatelný chaos. Jachta rotovala a klouzala po smyku, potom zachytila hranou o led a nekontrolovaně se roztočila. Stěžeň z karbonových vláken se zlomil, ponton pod Kurtem se pomačkal a nakonec jeho i to, co ze stroje ještě zbývalo, omotaly zbytky plachty.

Jachta se klouzala ještě třicet metrů, potom nabourala do zasněženého břehu, odrazila se od něj a nakonec se zastavila v jedné neidentifikovatelné hromadě sklolaminátu a plachtoviny.